

#1 NYT BESTSELLING AUTHOR

REBECCA YARROS

ΠΙΣΤΕΥΩ Σ' ΕΣΕΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Πιστεύω σ' εσένα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Great and precious things

Από τις Εκδόσεις Entangled Publishing, LLC, Κολοράντο 2020

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Rebecca Yarros

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ιωάννα Χονδρού

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Bree Archer

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Rebecca Yarros, 2020

This edition is published by arrangement with Alliance Rights Agency

c/o Entangled Publishing, LLC

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Anatoli Styf/Shutterstock, Anthony Berenyi/Shutterstock,

Michael Lane/Gettyimages, Εσωτερικό: DeCe_X/Gettyimages

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2026

ISBN 978-618-01-6044-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

REBECCA YARROS

ΠΙΣΤΕΥΩ Σ' ΕΣΕΝΑ

Μετάφραση: Ιωάννα Χονδρού

*Στον πατέρα μου, που τα χέρια του
δε μ' άφησαν ποτέ να πέσω.
Σ' αγαπώ, μπαμπάκα.*

Όλες οι σημειώσεις ανήκουν στη μεταφράστρια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Κάμντεν

Πήρα μια ανάσα και ένιωσα ένα κάψιμο στα πνευμόνια μου καθώς αναζητούσα το οξυγόνο που δεν ήταν εκεί και τα δάχτυλά μου λαχταρούσαν να κρατήσουν το τσιγάρο που είχα κόψει πριν από έξι χρόνια. Κάθε φορά το υψόμετρο μου προκαλούσε το ίδιο πράγμα – τουλάχιστον σε ό,τι αφορούσε την αναπνοή.

Η λαχτάρα για τσιγάρο; Ήταν ευγενική χορηγία της πόλης Άλμπα του Κολοράντο με πληθυσμό 649 κατοίκους. Ή τουλάχιστον αυτό ισχυριζόταν η πινακίδα που είχα προσπεράσει πριν από ενάμισι χιλιόμετρο περίπου. Όμως, και πάλι, δεν είχα σκοπό να εμπιστευτώ μια πινακίδα που ήταν ίδια από τότε που γεννήθηκα – γεγονός αναμενόμενο για τη γενέτειρά μου.

Τίποτα δεν είχε αλλάξει από τότε που έφυγα, και αυτό ήταν πάνω κάτω το πρόβλημα με αυτή τη μικρή πόλη. Δίπλα ακριβώς από τους ασφαλοστρωμένους δρόμους, η Άλμπα ήταν η πιο καλοδιατηρημένη πόλη-φάντασμα του Κολοράντο και οι τουρίστες που πλημμύριζαν τους δρόμους κάθε καλοκαίρι κρατούσαν ζωντανό αυτό το μικροσκοπικό μέρος και όλο τον χειμώνα.

Το ποσό στην αντλία της βενζίνης συνεχώς αυξανόταν καθώς τέντωννα τα χέρια μου προς τον ήλιο που έδυε και τις χιονισμένες βουνοκορφές πάνω από το κεφάλι μου, θέλοντας να ξαναδώσω ζωή στους μυς μου που είχαν μείνει ακίνητοι όλη

αυτή την ώρα που διαρκούσε το ταξίδι μου από τη Βόρεια Καρολίνα. Το ψυχρό αεράκι του Μαρτίου διαπέρασε το εξαντλημένο μου κορμί και καλωσόρισα τα παγωμένα του δάχτυλα πάνω στο γυμνό μου δέρμα. Σίγουρα ο καιρός εδώ πάνω, στα τρεις χιλιάδες μέτρα, δεν ήταν για κοντομάνικο μπλουζάκι.

Μια πνιχτή κραυγή μου τράβηξε την προσοχή και έστρεψα το βλέμμα μου στο μίνι βαν που είχε παρκάρει πίσω από το τζίπ μου πριν από ένα λεπτό. Μια ξανθιά με γυαλιά πολύ μεγάλα για το πρόσωπό της και ένα φουσκωτό μπουφάν ήταν με το ένα πόδι στο κράσπεδο και με το άλλο μέσα στο αυτοκίνητο, λες και κάποιος είχε πατήσει παύση την ώρα που έβγαине.

Κατέβασα τα χέρια μου και μαζί μ' αυτά κατέβηκε και το μπλουζάκι μου, καλύπτοντας το τατουάζ στην κοιλιά μου, το οποίο σίγουρα ήταν αυτό που της είχε τραβήξει την προσοχή.

Κούνησε γρήγορα το κεφάλι της και άρχισε να βάζει βενζίνη.

Τουλάχιστον δεν άρχισε να σταυροκοπιέται, κάνοντας ταυτόχρονα ένα βήμα προς τα πίσω.

Ή είχε μετακομίσει στην Άλμπα τα τελευταία δέκα χρόνια ή η φήμη μου είχε ξεθωριάσει κάπως από τότε που είχα καταταγεί στον στρατό. Γαμώτο, μπορεί οι κάτοικοι της Άλμπα να με είχαν ξεχάσει εντελώς.

Αφού γέμισα το ρεξερβουάρ, κατευθύνθηκα προς το μικρό μίνι μάρκετ για να πάρω κάτι να πιω. Ένας θεός ξέρει τι μπορεί να είχε στο ψυγείο του ο μπαμπάς.

Μια σειρά από κονδουνάκια χτύπησαν μόλις έκλεισε η πόρτα πίσω μου και χαιρέτησα με ένα νεύμα τον ηλικιωμένο άντρα που ακουμπούσε στον πάγκο. Απ' ό,τι φαινόταν, το βενζινάδικο το είχε ακόμα ο κύριος Γουίλιαμσον. Τα πυκνά γκριζωπά φρύδια του ανασηκώθηκαν ταυτόχρονα με το χαμόγελο που μου έριξε στα γρήγορα. Έπειτα έδειξε να ξαφνιάζεται, τα φρύδια του έπεσαν και το χαμόγελό του έσβησε, καθώς

ανοιγόκλεισε τα μάτια του μπερδεμένος. Και τότε μισόκλεισε τα μάτια του και φάνηκε να με αναγνωρίζει.

Φαίνεται ότι η φήμη μου είναι ζωντανή και καλά κρατεί.

Διάλεξα βιαστικά μερικά μπουκάλια νερό από τη μικρή ποικιλία και τα πήγα στο ταμείο.

Ο ηλικιωμένος άντρας κοιτούσε μια τα χέρια μου και μια τα μπουκάλια όσο τα χτυπούσε στην ταμειακή μηχανή, λες και θα τα έκλεβα ή κάτι τέτοιο. Μπορεί να ήμουν πολλά πράγματα, αλλά κλέφτης δεν ήμουν σίγουρα.

Τα κουδουνάκια ξαναχτύπησαν και ο Γουίλιαμσον έδειξε να χαλαρώνει. «Καλησπέρα, υπαστυνόμε Χολ», είπε χαιρετώντας τον νέο του πελάτη.

Τέλεια.

Δεν μπήκα καν στον κόπο να γυρίσω να κοιτάξω. Αυτός ο γέρος, αυτό το ξεροκέφαλο, επικριτικό παλιοτόμαρο μισούσε...

«Γαμώτο. Καμ;»

Δεν ήταν ο Τιμ Χολ αυτός που φορούσε το σήμα, αλλά ο γιος του, ο Γκίντιον.

Ο Γκιντ είχε μείνει με το στόμα να χάσκει ορθάνοιχτο και είχε γουρλώσει τα ανοιχτοκάστανα μάτια του από το σοκ. Ήταν η ίδια ακριβώς έκφραση που είχε τότε που ο Ζάντερ μας είχε χώσει στα αποδυτήρια των κοριτσιών εκείνο το φθινόπωρο που ήμασταν στο πρώτο έτος. Ποτέ δε βρήκα τον τρόπο να ευχαριστήσω τον αδερφό μου για την προσπάθειά του να μας κάνει καφόνι – όχι ότι θα πίστευε κανείς ότι ο Ζάντερ θα έπεφτε τόσο χαμηλά. Εξάλλου, ήταν ο καλός γιος.

«Νόμιζα ότι οι αστυνομικοί δεν επιτρέπεται να βρίζουν όταν φορούν στολή». Του έριξα μια γρήγορη ματιά. Σε αντίθεση με τον μπαμπά του, ο Γκιντ ήταν πολύ αδύνατος και η κοιλιά του δεν έπεφτε πάνω από τη ζώνη του.

«Εν αντιθέσει με τους στρατιώτες;» απάντησε.

«Βασικά, έτσι κερδίζουμε έξτρα πόντους και, εξάλλου, δε φοράω στολή πλέον». Εδώ και δεκαεπτά μέρες. «Το ξέρει ο μπαμπάς σου ότι του έκλεψες το σήμα;»

«Πλέον; Μήπως...» Ξεφύσησε. «Να πάρει, δεν έχω ιδέα!»

Γέλασε κι έκανα κι εγώ το ίδιο. «Χαίρομαι που σε βλέπω!» Με τράβηξε κοντά του και με πήρε μια πολύ σφιχτή αγκαλιά, που λίγο έλειψε να μου συντρίψει την πλάτη, ενώ συγχρόνως ένιωσα το σήμα του να χώνεται στο στήθος μου.

«Κι εγώ». Έσκασα ένα πλατύ χαμόγελο μόλις χωριστήκαμε. «Βασικά, μπορεί να είσαι και το μόνο άτομο που χαίρομαι που το βλέπω».

«Ω, έλα τώρα. Όχι τον κύριο Γουίλιαμσον;» Ο Γκιντ έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο μου και έκανε έναν μορφασμό μόλις είδε την έκφραση στο πρόσωπο του κυρίου Γουίλιαμσον. «Εντάξει, ίσως όχι αυτόν».

«Ποτέ δε νοιάστηκε πραγματικά για μένα». Ανασήκωσα τους ώμους, ξέροντας καλά ότι με άκουγε.

«Την τελευταία φορά που ήσουν εδώ πέταξες κάποιον από το παράθυρο». Ο Γκιντ έδειξε προς το τζάμι που είχε αντικατασταθεί εδώ και πολύ καιρό. «Φίλε, πόσο έχει περάσει; Τέσσερα χρόνια;»

«Έξι», απάντησα αυτόματα. Η ημερομηνία ήταν ένα από τα ελάχιστα πράγματα που θυμούνται πεντακάθαρα από εκείνη τη νύχτα.

«Έξι. Σωστά». Ο Γκιντ σοβάρεψε, σίγουρα επειδή θυμήθηκε τον λόγο για τον οποίο είχα έρθει στην Άλμπα την τελευταία φορά.

Για την κηδεία του Σάλιβαν.

Η θλίψη απείλησε να με κατακλύσει και να μου κλέψει όσο οξυγόνο είχε απομείνει στα πνευμόνια μου, αλλά κατάφερα να την πνίξω για χιλιοστή φορά από τη στιγμή που είχαμε βάλει τον Σάλι στο χώμα.

Θεέ μου, άκουγα ακόμα το γέλιο του...

«Θα τα πληρώσεις τα νερά, Κάμντεν;» ρώτησε ο κύριος Γουίλιαμσον.

«Μάλιστα, κύριε», απάντησα, νιώθοντας ευγνώμων για τη διακοπή, και επέστρεψα στο ταμείο για να ολοκληρώσω τη συναλλαγή. Πρόσεξα τη στιγμιαία έκπληξη στο πρόσωπο του Γουίλιαμσον όταν άκουσε τον τόνο μου ή όταν τον ευχαρίστησα μόλις πήρα τη σακούλα και έκανα στην άκρη.

«Αυτό το πράγμα θα σε σκοτώσει», είπα στον Γκίντιον όταν τον είδα να αγοράζει μια εξάδα αναψυκτικά.

«Εσύ και η Τζούλι, φίλε», μουρμούρισε μέσα από τα δόντια του καθώς έδινε τη χρεωστική του κάρτα. «Δεν μπορεί ένας άνθρωπος να πιει ό,τι θέλει με την ησυχία του;»

Περίεργο. Έναν ολόκληρο μήνα είχα να χαμογελάσω τόσο πολύ. «Πώς είναι η Τζούλι και τα παιδιά;»

«Με οδηγούν στο ποτό». Σήκωσε το κουτάκι στον αέρα. «Πέρα από την πλάκα τώρα, είναι μια χαρά. Η Τζούλι είναι πλέον νοσοκόμα, πράγμα που θα ήξερες αν έμπαινες ποτέ στον κόσμο των μέσων κοινωνικής δικτύωσης».

«Όχι, ευχαριστώ. Ποιο το νόημα;»

Ο Γκίντιον ευχαρίστησε τον κύριο Γουίλιαμσον και βγήκαμε έξω. «Ποιο το νόημα; Δεν ξέρω. Για να κρατάς επαφή με τον κολλητό σου;»

«Όχι, γι' αυτό έχουμε τα μέιλ. Τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι για όσους θέλουν να συγκρίνουν τις ζωές τους. Τα σπίτια τους, τις διακοπές τους, τα κατορθώματά τους. Δε βρίσκω τον λόγο να σταθώ στην μπροστινή βεράντα μου με μια ντουντούκα στο χέρι και να ανακοινώσω τι έφαγα για βραδινό».

«Μια και μιλάμε για βραδινό, πόσο θα μείνεις στην πόλη;» ρώτησε μόλις σταματήσαμε για λίγο ανάμεσα στο τζίπ μου και στο ξεθωριασμένο περιπολικό του. «Είμαι σίγουρος ότι η Τζούλι θα χαιρόταν πολύ αν ερχόσουν από το σπίτι».

«Για πάντα», απάντησα πριν προλάβουν να με πνίξουν οι λέξεις.

Ανοιγόκλεισε τα μάτια.

«Ναι, κι εμένα θα μου πάρει λίγο χρόνο μέχρι να το χωνέψω». Έριξα μια ματιά στα βουνά που περιέβαλλαν την Άλμπι. Βουνά που είχα ορκιστεί να μην ξαναδώ ποτέ.

«Έφυγες; Νόμιζα ότι θα έκανες καριέρα».

Κι εγώ το ίδιο νόμιζα. Άλλος ένας λόγος για να θρηνήσω.

«Αστυνόμε Μαλόουν;» ακούστηκε μια τραχιά γυναικεία φωνή στον ασύρματο.

«Ακόμα καλεί και αναθέτει αποστολές η Μέριλιν Λέικγουντ; Πόσο είναι, εβδομήντα;»

«Εβδομήντα επτά», με διόρθωσε ο Γκίντιον. «Και πριν ρωτήσεις, ο Σκοτ Μαλόουν είναι είκοσι πέντε και μεγάλος μπελάς».

«Τι περίμενες από τον γιο του δημάρχου;»

«Τον γιο του δημάρχου; Πότε μίλησες για τελευταία φορά με...»

«Αστυνόμε Μαλόουν;» επανέλαβε η Μέριλιν, ανεβάζοντας εκνευριστικά τον τόνο της φωνής της.

«Μήπως πρέπει να απαντήσεις;» ρώτησα δείχνοντας προς τον ασύρματο στον ώμο του.

«Ο Μαλόουν πρέπει να απαντήσει», μουρμούρισε κουνώντας το κεφάλι του. «Μάλλον η Τζένεβιβ Ντόσον κάνει παράπονα που η γάτα των Λίβινγκστον μπήκε στην αυλή της. Αν είναι σοβαρό, η Μέριλιν θα καλέσει εμένα. Για πες μου τώρα. Πότε ήρθες; Γύρισες για να μείνεις; Μετακομίζεις μόνιμα δηλαδή; Το μέρος που αποκαλούσες τόπο του Σατανά όπως...;»

«Με πήρε ο Ζάντερ», τον έκοψα, λέγοντας τη μισή αλήθεια πριν προλάβω να θυμηθώ ακόμα έναν λόγο που είχα ορκιστεί να μην ξαναγυρίσω ποτέ εδώ. «Από τη στιγμή που είχαν περάσει έξι χρόνια, απάντησα».

«Ο μπαμπάς σου», είπε χαμηλόφωνα ο Γκίντιον.

«Ο μπαμπάς μου».

Για μια στιγμή επικράτησε σιωπή, μια σιωπή γεμάτη κατανόηση μεταξύ μας.

«Γκίντιον Χολ!» φώναξε η Μέριλιν στον ασύρματο.

«Υπαστυνόμος», ψιθύρισε με το βλέμμα στον ουρανό πριν απαντήσει. «Ναι, Μέριλιν;»

«Μια και το Παιδί-Θαύμα δεν απαντάει στην κλήση, να σου πω ότι η Ντόροθι Πάουερς έχασε ξανά τον Άρθουρ Ντάνιελς. Μόλις ξύπνησε από τον μεσημεριανό ύπνο της, συνειδητοποίησε ότι εκείνος είχε φύγει».

Ένιωσα το στομάχι μου να ανακατεύεται και έστρεψα το βλέμμα μου προς το βουνό. Σύμφωνα με τον Ζάντερ, δεν ήταν η πρώτη φορά που ο μπαμπάς έδιωχνε την αποκλειστική του αυτή την εβδομάδα, ωστόσο δεν είχε απομακρυνθεί ποτέ από το σπίτι. Δε βοηθούσε το γεγονός ότι η Ντόροθι Πάουερς ήταν πιο μεγάλη από τον μπαμπά, πράγμα που σήμαινε ότι μάλλον χρειαζόταν και η ίδια μια αποκλειστική.

«Έρχομαι. Κάλεσε αυτούς που ψάχνουν συνήθως». Ο Γκίντιον μου έριξε μια ματιά κι έπειτα άφησε τον ασύρματο από το χέρι του.

«Ο μπαμπάς μου; Πόσο μακριά μπορεί να έχει πάει;»

«Δεύτερη φορά αυτόν τον μήνα». Τα χείλη του έγιναν μια ολόισια γραμμή. «Θα πάω στο τμήμα να πάρω το τζιπ. Δε θα καταφέρω να φτάσω στο σπίτι σου με το περιπολικό».

«Μπες μέσα. Θα σε πάω εγώ», είπα και τα λόγια μου ακούστηκαν περισσότερο σαν διαταγή παρά σαν ερώτηση, καθώς δεν είχα καμία πρόθεση να περιμένω. Το τζιπ μου ήταν υπερυψωμένο και είχε τεράστια λάστιχα, οκτακύλινδρο κινητήρα και τετρακίνηση ικανή να επιβιώσει ακόμα και μετά την Αποκάλυψη. Συν του ότι ο δρόμος για το σπίτι του μπαμπά δεν ήταν τόσο χάλια αυτή την εποχή του χρόνου.

Συμφώνησε και ένα λεπτό αργότερα βγήκαμε στην οδό Γκολντ Κρικ, που λειτουργούσε ως κεντρική αρτηρία της πόλης – τα φανάρια ήταν περιττά, αλλά τα σοουμόμπιλ προαιρετικά.

«Πόσο λείπεις;»

«Έξι χρόνια». Του έριξα ένα βλέμμα. Δεν το είχα απαντήσει αυτό μόλις;

«Όχι, εννοώ σήμερα. Πότε έφυγες από το σπίτι; Ήταν ξύπνια η Ντόροθι; Ο μπαμπάς σου είχε σηκωθεί;» Είχε αρχίσει ήδη να ψάχνει στο κινητό του.

«Μακάρι να μπορούσα να σε βοηθήσω με την ώρα, αλλά δεν έχω πάει σπίτι ακόμα». Έδειξα προς το πίσω κάθισμα του τετράποτου τζιπ Rubicon.

«Κυριολεκτικά μόλις πάτησες το πόδι σου στην πόλη;» Περιεργάστηκε τις τσάντες και τις κούτες που ήταν η μοναδική παρέα μου στο ταξίδι των τριών χιλιάδων χιλιομέτρων.

«Ναι», απάντησα καθώς περνούσαμε μπροστά από το τελευταίο κτίριο που είχε χτιστεί μετά τη δεκαετία του 1950 στην Άλμπα. Διασχίσαμε τη γέφυρα που περνούσε πάνω από το ρυάκι Ρόουαν πλάτους εννιά μέτρων, κι εκεί τελείωνε το χιονισμένο κράσπεδο και άρχιζε η είσοδός μας στη χρονομηχανή που κρατούσε ζωντανή την Άλμπα. «Νομίζω ότι ήταν καλή ιδέα να το φουλάρω. Κάποιος μου είπε κάποτε ότι είναι πιο εύκολο να ξεφύγεις από τους μπάτσους με γεμάτο ρεζερβουάρ».

Στα αριστερά μου ξεκινούσε η οδός Μείν. Και στις δύο πλευρές του χωματόδρομου ήταν παραταγμένα ξύλινα κτίρια με μεταλλικές σκεπές, τα οποία τους επόμενους μήνες θα κατακλύζονταν από τουρίστες που ήθελαν να ζήσουν την εμπειρία μιας πραγματικής πόλης της Δύσης της δεκαετίας του 1890 με παλιά ορυχεία.

«Κάποιος μεγάλωσε. Επίσης, σε παρακαλώ, μη με βάλεις

ποτέ στη διαδικασία να σε κυνηγήσω. Αυτό το πράγμα είναι θηρίο. Θα πρέπει να πω στην Τζούλι ότι βρήκα το τέλειο δώρο γενεθλίων».

«Φυσικά, αν πάρεις και μια σκάλα μαζί μ' αυτό». Στρίψαμε στο Χάμιλτον, όπου ήταν ολοφάνερο ότι τα χρήματα της επιχορήγησης για τη συντήρηση του μέρους είχαν στερέψει. Στη σκιά έβλεπες χιόνι μαζεμένο σε κτίρια που εδώ και πολύ καιρό δεν είχαν στέγες, παράθυρα ή τοίχους.

«Σκάσε. Δεν είμαστε όλοι ένα ενενήντα».

«Τα πάντα είναι θέμα γονιδίων. Τουλάχιστον θα πρέπει να είναι πιο εύκολο να εντοπίσουμε τον μπαμπά».

«Τις προηγούμενες φορές τον βρήκαμε εύκολα, αλλά, Καμ... Η κατάστασή του έχει χειροτερέψει πολύ», μου είπε ο Γκίντιον μόλις βγήκαμε στην οδό Ρόουζ Ρόουαν και αρχίσαμε να ανεβαίνουμε. «Όσες φορές τον είδα τώρα τελευταία, ή δεν ήξερε ποιος είμαι ή νόμιζε πως είμαι ο μπαμπάς».

Οι παλάμες μου σφίχτηκαν πάνω στο τιμόνι. «Ο Ζάντερ έφτασε στα όριά του. Βασικά, μου είπε να γυρίσω πίσω, γιατί διαφορετικά θα έστελνε τον μπαμπά σε ένα κέντρο στην Μπουένα Βίστα, κι έτσι ο μπαμπάς θα αθετούσε τον όρκο που είχε δώσει ότι θα πέθαινε στο ίδιο σπίτι που πέθανε και η μητέρα μας».

«Κράτα αυτή τη σκέψη». Έφερε το τηλέφωνο στο αυτί του. «Γεια σας, κυρία Πάουερς. Ναι, ο Γκίντιον είμαι». Έκανε μια παύση και έτριψε το δέρμα στη ράχη της μύτης του. «Το ξέρω, το ξέρω. Θα τον βρούμε και έχουμε βάλει να τον ψάχνουν... Α, όντως; Ωραία. Αυτό θα βοηθήσει. Θα είμαστε εκεί σε τέσσερα λεπτά περίπου».

Πήρα την τελευταία στροφή για το οικόπεδο του μπαμπά και έβρισα για τις συνθήκες. Την άνοιξη το χιόνι πάντα αργούσε να λιώσει έξω από το σπίτι, αλλά ο δρόμος έδειχνε να έχει να συντηρηθεί χρόνια. Το τσιμέντο που ήταν θαμμένο

κάτω από το συσσωρευμένο χιόνι ήταν αρκετά εύκολο να φτιαχτεί, αλλά οι βαθιές, σαν αυλάκια ρωγμές που είχαν σχηματιστεί από το ποταμάκι το οποίο έτρωγε τη δεξιά πλευρά του δρόμου θα χρειάζονταν αρκετή προσπάθεια για να επιδιορθωθούν.

Όχι ότι δεν είχα δει χειρότερους δρόμους στο Αφγανιστάν ή στα υπόλοιπα μέρη στα οποία δε θα έπρεπε να είχα βρεθεί ποτέ, αλλά εδώ είχαμε να κάνουμε με τον γαμημένο ιδιωτικό δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι μου.

Ο Γκίντιον έκλεισε το τηλέφωνο κι εγώ σταμάτησα και έβαλα την τετρακίνηση στο τζίπ.

«Πώς φτάνει εδώ πάνω η Ντόροθι κάθε μέρα;» ρώτησα καθώς αρχίσαμε να ανεβαίνουμε. Το τζίπ ταρακουνιόταν, οι κούτες πίσω χοροπηδούσαν και ο Γκίντιον είχε αγκαλιάσει την προστατευτική μεταλλική μπάρα τη στιγμή που παίρναμε μια σκιερή στροφή γεμάτη πάγο. Το συγκεκριμένο σημείο ήταν αυτό που έλιωνε πάντα τελευταίο.

«Κόβει δρόμο μέσα από το οικόπεδο των Μπράντλι. Το ξέρεις ότι ο δικαστής διατηρεί τον δρόμο του ασφαλοστρωμένο και καθαρό».

Το κτήμα ήταν δίπλα στο δικό μας, αλλά θα κάναμε δέκα λεπτά παραπάνω και δεν είχα καμία όρεξη να δω ούτε τα αξιοθέατα... ούτε τους Μπράντλι.

Θεέ μου, αν υπήρχε κάποιος στον κόσμο που είχε το δικαίωμα να με μισεί περισσότερο απ' ό,τι μισούσα εγώ τον εαυτό μου, αυτός ήταν...

Μια μπλε λάμψη στον καθρέφτη μου τράβηξε την προσοχή.

Ο Γκίντιον γύρισε και έριξε μια ματιά. «Ο Ζάντερ», είπε, απαντώντας στην ερώτηση που δεν του είχα κάνει. «Αυτό είναι το φορτηγό του».

«Ε, πλάκα θα 'χει».

«Καλώς ήρθες σπίτι;» ρώτησε.

Τον αγνόησα παντελώς καθώς έπαιρνα την τελευταία στροφή και έμπαινα στο ξέφωτο. Τα τελευταία δέκα χρόνια είχα έρθει μόνο μία φορά εδώ πάνω, αλλά σχεδόν κάθε νύχτα έβλεπα αυτή τη θέα στα όνειρά μου.

Ο ήλιος που έδυε καθρεφτιζόταν στα παράθυρα του διώροφου κτιρίου στο οποίο είχα μεγαλώσει και το έντυνε με ένα ειδυλλιακό φως, ταιριαστό με τη μεγαλοπρέπεια της γυμνής κορυφής που δέσποζε ακριβώς πίσω του.

Ο μπαμπάς πάντα έλεγε αστεειευόμενος ότι ήταν πιο ασφαλές να μεγαλώσει τα παιδιά του στο όριο της αλπικής ζώνης, όπου οι πυρκαγιές δεν αποτελούσαν τόσο μεγάλη απειλή.

Προσωπικά, πίστευα ότι ένιωθε μια διεστραμμένη χαρά να ζει στα όρια, εκεί όπου υπήρχε ελάχιστο οξυγόνο για να μεγαλώσει οτιδήποτε.

Πάρκαρα το τζιπ, έσβησα τη μηχανή και γύρισα πίσω για να πιάσω το μπουφάν μου, που είχε πέσει κάτω.

Μέχρι να παρκάρει δίπλα μου ο Ζάντερ, είχα βγει από το τζιπ, είχα φορέσει και είχα κουμπώσει το μαύρο μπουφάν μου μάρκας North Face, ευχόμενος να ήταν το αλεξίσφαιρό μου. Καλύτερα να έτρεχα για να ξεφύγω από σφαίρες παρά να ερχόμουν μούρη με μούρη μαζί του ή με τον μπαμπά.

«Δε... θα... μείνω», είπε αδέξια ο Γκίντιον προτού φύγει και με αφήσει στην αυλή.

Άκουσα την πόρτα του σπιτιού να ανοίγει και να κλείνει σχεδόν ταυτόχρονα με την πόρτα του αυτοκινήτου του Ζάντερ.

Έκανε τον γύρο του γυαλιστερού, ολοκαίνουργιου φορτηγού του και σταμάτησε ξαφνικά, με τα χέρια πάνω στο φερμουάρ του μπουφάν του ενώ το ανέβαζε.

Ένιωσα να βομβαρδίζομαι από τις αναμνήσεις μιας ζωής – τις καλές, τις κακές και τις χειρότερες. Περίπου με αυτή τη σειρά.

Πέρασε τα δάχτυλά του μέσα από τα τόσο τέλεια ξανθά μαλλιά του, που έμοιαζαν με ψεύτικα, και πήρε μια ανάσα. «Κάμντεν».

«Αλεξάντερ». Έφτιαξα το γείσο του τζόκεϊ που φορούσα.

Υποθέτω ότι και οι δυο μας κάναμε κινήσεις που προδίδαν τη νευρική μας κατάσταση.

Δεν είχε αλλάξει πολύ. Τα ίδια μπλε μάτια. Η ίδια αδύνατη κορμολοσσιά. Εξακολουθούσε να είναι το προφανές γενετικό δώρο που είχε κάνει ο μπαμπάς στον κόσμο. Εξακολουθούσε να είναι το αντίθετο από μένα από κάθε άποψη.

Κούνησε το κεφάλι του σαν να πάλευε να βρει τις κατάλληλες λέξεις, αλλά, αντί να αρχίσει να απαριθμεί τους τρόπους με τους οποίους είχα απογοητεύσει την οικογένεια, διέσχισε τον διαλυμένο γρανιτένιο δρόμο και με αγκάλιασε.

«Πολύ χαίρομαι που γύρισες».

Τα λόγια του χώθηκαν πιο βαθιά από οποιαδήποτε προσβολή. Την προσβολή θα μπορούσα να την αντέξω, ήμουν προετοιμασμένος γι' αυτήν.

Έτσι όμως όπως έκανε πίσω, όπως έσφιξε τα χαλαρά μπράτσα μου και μου χαμογέλασε –με σφιγμένα χείλη και σουφρωμένα φρύδια, καταπολεμώντας συναισθήματα που εγώ πλέον δεν ήμουν ικανός να νιώσω–, δεν είχα κανέναν τρόπο να αμυνθώ.

Γέλασε και ο ήχος του γέλιου του ήταν γεμάτος από έξι χρόνια απουσίας. «Είσαι τεράστιος. Τι σας ταΐζουν εσάς τα αγόρια της Δέλτα; Και τι είναι αυτό;» Έδειξε τα αχνά γένια μου κάνοντας ένα βήμα πίσω.

«Πρασινοσκούφηδες, όχι Δέλτα», τον διόρθωσα με ένα αστείο που λέγαμε πριν από μία δεκαετία και έσκασα ένα βεβιασμένο χαμόγελο, ενώ ένιωθα το στομάχι μου να ανακατεύεται.

«Ναι, ναι. Τύποι σαν κι εμένα που δεν είδαν ποτέ τη δρά-

ση από κοντά δεν ξέρουν τη διαφορά». Τα μάτια του περιεργάζονταν τα χαρακτηριστικά μου, σαν να προσπαθούσε να τα αποστηθίσει πριν εξαφανιστώ... πάλι. «Θεέ μου, Καμ, απλώς είμαι...»

Μ' έπιασε ναυτία καθώς ένιωσα το κενό στο στομάχι μου να μεγαλώνει και να μετατρέπεται σε ένα τεράστιο χάσμα γεμάτο τύψεις και ενοχές.

Χαμογέλασε, δείχνοντας με καμάρι τα λευκά, ολίσια δόντια του και μια χαρά που δεν ήμουν σίγουρος ότι είχα νιώσει ποτέ. «Απλώς είμαι πολύ χαρούμενος που γύρισες».

«Το ξανάπες αυτό». Μου ερχόταν να κάνω εμετό. Πώς γινόταν να είναι τόσο ευγενικός μαζί μου;

«Ναι, όντως». Με χτύπησε στον ώμο. «Τι λες να πάμε να βρούμε τον μπαμπά;»

«Δείχνεις να μην ανησυχείς και πολύ».

«Ανησυχώ, αλλά, παρόλο που κάθε φορά ξεχνάει το όνομά μου, δεν έχει χαθεί ποτέ στο κτήμα. Απλώς πρέπει να τον βρούμε πριν πέσει η θερμοκρασία».

Έγνεψα καταφατικά και εκείνος γύρισε προς το σπίτι. Εκείνη την ώρα είχε γύρω στους είκοσι βαθμούς, αλλά μία ώρα μετά τη δύση του ηλίου η θερμοκρασία θα άγγιζε μονοψήφιο αριθμό.

«Ωραίο τζιπ, παρεμπιπτόντως. Σου ταιριάζει», φώναξε πάνω από τον ώμο του.

Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου καθώς έπαιρνα τη μία ανάσα μετά την άλλη από τη μύτη, θέλοντας να δώξω την ξινίλα που ανέβαινε στον λαιμό μου. Ήταν λες και το σώμα μου αδυνατούσε να διαχειριστεί τα συναισθήματα που ένιωθα.

Φυσικά και με είχε συγχωρήσει. Φυσικά και με καλωσόριζε με ανοιχτές αγκάλες. Φυσικά και δεν υπήρχε κακία στο βλέμμα του, παρόλ' όλο της αφθονίας, αληθινής αγάπης. Δε χρειαζόταν να μου κοπανάει όλα μου τα ελαττώματα. Πάντα ήταν το

παράδειγμα προς μίμηση και πάντα μου έδειχνε με κάθε τρόπο ότι εγώ ποτέ δε θα κατάφερνα να γίνω σαν κι αυτόν.

Επέστρεψε ακριβώς τη στιγμή που ξαναβρήκα την αυτοκυριαρχία μου.

«Είσαι καλά;» Η φωνή του φανέρωνε ανησυχία.

«Ναι», είπα ψέματα. Γιατί ήταν ένα από τα πράγματα στα οποία ήμουν πάρα πολύ καλός.

«Το υψόμετρο;»

«Κάτι τέτοιο».

«Φρόντισε να πίνεις πολύ νερό», μου υπενθύμισε, ανασηκώνοντας το φρύδι μέχρι να του κάνω νεύμα ότι συμφωνώ, κι έπειτα άρχισε να προχωράει προς τα σκαλιά της μπροστινής βεράντας.

Το φρύδι που το έκοβε στα δύο το μοναδικό σημάδι που είχα δει ποτέ στον Ζάντερ: μια ουλή που δεν υπήρχε την τελευταία φορά που τον είχα συναντήσει. Μια λεπτή, μικρή ουλή που μ' έκανε να θέλω να βγάλω όλο το μεσημεριανό μου στον δρόμο μπροστά στο σπίτι.

Η ουλή που του είχα κάνει εγώ όταν τον είχα πετάξει από το παράθυρο στο μαγαζί του κυρίου Γουίλιαμσον.

Ο Ζάντερ είχε ανέβει τα μισά σκαλιά, όταν άνοιξε η εξώπορτα και ο Γκίντιον βγήκε τρέχοντας από το σπίτι.

«Έχει όπλο!» φώναξε.

Ο Ζάντερ πάγωσε όταν γύρισε και είδε τον Γκίντιον να κατεβαίνει βολίδα τη σκάλα και να έρχεται προς το μέρος μου.

«Συγγνώμη;» είπα καρφώνοντας το βλέμμα μου στον Γκιντ, με την ελπίδα ότι θα διόρθωνε αυτή την ανόητη δήλωση.

«Έχει την καρραμπίνα! Μόλις μου το είπε η Ντόροθι. Έχουμε στείλει μερικές ομάδες διάσωσης, που έρχονται από τη μεριά των Μπράντλι». Ο Γκιντ με προσπέρασε με μεγάλες δρασκελιές, ενώ μιλούσε ήδη στον ασύρματο στον ώμο του.

«Πού στον διάολο τη βρήκε την καραμπίνα ο μπαμπάς;» γρύλισα στον Ζάντερ.

«Εγώ...» Κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι του. «Νόμιζα ότι τις είχα βάλει όλες στο χρηματοκιβώτιο. Έκρουσα το κλειδί και όλα τα σχετικά».

«Στο πλυσταριό;» ρώτησε η Ντόροθι μόλις βγήκε στη βεράντα, κρατώντας ένα γνωστό, ξεθωριασμένο μπουνγάλι μαλακτικού. Προφανώς, ο χρόνος είχε αποφασίσει να σταματήσει για την κυρία Πάουερς, γιατί δεν είχε αλλάξει καθόλου τα δέκα χρόνια που είχαν περάσει από τότε που κατατάγηκα. Τα μαλλιά της είχαν την ίδια γκριζωπή απόχρωση και ήταν στο ίδιο μήκος, έως το πιγούνι. Μέχρι και το ίδιο πράσινο παλτό φορούσε.

«Ναι, ακριβώς πάνω...» Ο Ζάντερ αναστέναξε, κλείνοντας τα μάτια. «Ακριβώς πάνω από το μαλακτικό που αρνείται να χρησιμοποιηθεί».

«Το μαλακτικό που βρήκα στο χολ;» ρώτησε, ρίχνοντάς του ένα φοβερό «μαμαδίστικο» βλέμμα.

«Ναι, αυτό». Ένας μυς στο πιγούνι του σφίχτηκε.

«Πες μου ότι έβαλες ξεχωριστά τις σφαίρες». *Πες μου ότι τουλάχιστον αυτό το θυμήθηκες μετά τα τρία χρόνια στον στρατό.*

Ο Ζάντερ άσπρισε. Τέλεια.

«Πάμε να τον βρούμε προτού σκοτώσει κάποιον». Γύρισα από την άλλη και κατευθύνθηκα προς το τζίπ. Παραδόξως, ένιωθα πιο άνετα με τα όπλα παρά με τις γλυκανάλατες επανασυνδέσεις.

Έβγαλα το μπουφάν μου, ανέβηκα στο τζίπ και άνοιξα την μπαγκαζιέρα που είχα στερεώσει στην οροφή για το ταξίδι μου από τη μια άκρη της χώρας στην άλλη. Τότε μου είχε φανεί λογικό να πουλήσω σχεδόν όλα μου τα υπάρχοντα, παρ' όλα αυτά όμως είχα κρατήσει μερικά πράγματα για λόγους που δεν είχα τον χρόνο να διερευνήσω.

Έξι χρόνια πριν, όταν ο Κάμντεν Ντάνιελς γύρισε από τον πόλεμο χωρίς τον μικρότερο αδερφό του, κανείς στη μικρή πόλη της Άλμπα, στο Κολοράντο, δεν τον συγχώρησε – και περισσότερο απ’ όλους ο πατέρας του. Έτσι, ο Καμ έφυγε και ορκίστηκε να μην επιστρέψει ποτέ.

Όσπου ένα απελπισμένο μήνυμα από τον πατέρα του τα ξαναφέρει όλα στην επιφάνεια. Την προδοσία. Τον πόνο. Και την ανάγκη να γυρίσει ξανά στο σπίτι.

Εκεί όπου τον περιμένει το ένα και μοναδικό πρόσωπο που εξακολουθεί να αγαπά. Η Γουίλοου. Η μόνη γυναίκα που δε θα μπορέσει ποτέ να έχει.

Γιατί στη μικρή πόλη της Άλμπα υπάρχουν μυστικά θαμμένα βαθιά. Μυστικά που καλύτερα να μείνουν στο σκοτάδι...

*Μια σπαρακτική ιστορία για την οικογένεια,
την προδοσία και, τελικά, για το πόσο μακριά είμαστε
διατεθειμένοι να φτάσουμε για χάρη εκείνων
που μας χρειάζονται περισσότερο.*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
p s y c h o g i o s . g r

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 30028